

בלבבך לעשותו

גליון ב' | חודש טבת תשע"ט | פרק ב' | יו"ל ע"י ארגון לימוד התניא

דביקות בצדיקים

דבר המערכת

בהקדמתו לספר התניא כותב המחבר:

"וכולם הן תשובות על שאלות רבות אשר שואלין בעצה... כל אחד לפי ערכו, לשית עצות בנפשם בעבודת ה'... על כן רשמתי כל התשובות על כל השאלות למשמרת לאות... כי בהן ימצא מרגוע לנפשו ועצה נכונה לכל דבר הקשה עליו בעבודת ה'".

בגיליון שלפנינו לקטנו כמה עניינים מספר התניא שניתן ללמוד ממנו הוראות בעבודת ה' בחיי היום יום - מתוך פרק ב.

וזאת למודעי:

בכל פרק ופרק מפרקי התניא קדישא ניתן ללמוד נושאים ועניינים רבים, ובכל פרק ופרק יש אוצרות על גבי אוצרות של הוראות והדרכות בעבודת ה', וכמובן אין כוונתנו להביא כאן את כל הנקודות המופיעות בכל פרק או תוכן כל הפרק אלא לקחת מתוכו כמה פרטים ולהציגם בתוך הגליון.

אנו תפלה שיקויים במהרה מה שכותב רבינו בעל התניא בסוף ההקדמה "ומחיה חיים יזכנו ויחינו לימים אשר לא ילמדו עוד איש את רעהו וגו' כי כלם ידעו אותי וגו' כי מלאה הארץ דעה את ה' וגו' אמן כן יהי רצון".

ארגון לימוד התניא

יבֹּהּ יוֹבֵן מֵאִמֵּר רַו"ל עַל פְּסוּק "וּלְדַבְּקָהּ בּוֹ", שְׁפָל הַדְּבֵק בְּתַלְמִיד חֶכֶם, מַעֲלָה עָלָיו הַפְּתוּב כְּאֵלוֹ נִדְבֵק בְּשִׂכְנָה מִמֶּשׁ. כִּי עַל יְדֵי דְבִיקָה בְּתַלְמִידֵי חֶכְמִים, קְשׁוּרוֹת נִפְשׁ רִיחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל עַמִּי הָאָרֶץ וּמְיוֹחָדוֹת בְּמַהוּתָן הָרִאשׁוֹן וְשָׂרְשָׁם שֶׁבְּחֻמְכָּה עֲלָאָה, שֶׁהוּא יִתְבָּרַךְ וְחֻכְמָתוֹ אֶחָד וְהוּא הַמְדָּע כּוֹ

כתיב "ויאמינו בה" ובמשה עבדו". מיסודי דרכי החסידות של הבעש"ט זי"ע לדורותיו הוא להיות דבוק בצדיקים.

וכמו בכל ענין בעבודת ה', יש גם בדבר גדול זה כמה וכמה אופנים.

יתכן אצל אנשים טרדות גשמיים שונות, בענייני פרנסה ומשא ומתן, וכן בענייני בריאות וכיו"ב, ולכן נוסעים לצדיק לקבל ישועה על ידו, נמצא ההתחברות שלהם עם הצדיק היא - שאצלו הם מוצאים אוזן קשבת ולב מביין לצורכיהם ומועקת נפשם, וזוכים לקבל ממנו עצה ותושי' וברכות להצלחה.

ואילו אצל יהודי עובד ה' השואף לעלות בסולם העולה בית א-ל, דביקותו בצדיק היא לשם התעלות רוחנית, כדי לעלות למעלה יותר בהר ה', ולזכות לקרבת אלקים, וכן כדי לשמוע ממנו תורה, התעוררות בעבודת ה', הדרכה בלימוד התורה מתוך יראת שמים, כיצד להתפלל בכוונה הראוי', ואיך לקיים מצות מתוך אהבה ויראה וכו'.

ואמנם, אשרי חלקו של מי שזוכה להסתופף בצילא דמהימנותא במחיצת צדיק, ולקבל ממנו הוראות והדרכות בכל ענייני עבודת ה'.

אבל האמת יורה דרכו, כי ישנו ענין עמוק יותר בהתקשרות לצדיק, כי הצדיק הוא מורם למעלה מעלה מסתם בני אדם, לצדיק יש נשמה גבוהה ממדרגת 'חכמה דאצילות', זאת אומרת, שהקדושה העליונה מלמעלה שורה עליו בגלוי, וגם כפי שנשמטו ירדה בגופו הוא חי ומרגיש ש"אין עוד מלבדו".

וכמבואר בתניא פרק ב', ששורש נשמות כל ישראל הוא למעלה מעלה, במדרגות גבוהות ביותר, כמו נשמת הצדיק. אבל כדי לרדת למטה לעולם הזה ולהתלבש בגוף גשמי, הנשמות עוברות צמצומים רבים, ויורדות ממדרגה למדרגה, עד כדי כך שבירידתן למטה בעולם גשמי ובגוף גשמי הקדושה העליונה שבנשמה אינה נרגשת ואינה נראית בגלוי. וזהו ענין דביקות בצדיקים - שע"י התחברותו לצדיק הרי הצדיק משפיע אליו ממדרגתו, ומגלה אצלו קדושה זו.

על דרך משל הוולד כשהוא בבטן אמו, קודם שנולד, שתחילת התהוותו היא מנקודה אחת, ובמשך תשעה חדשים מתפתח ונעשה גוף ישיש בו ראש וידיים ורגלים, ועד לשלימות של רמ"ח אברים. ואפילו צפרני הרגלים, בהם לא נרגשת כמעט שום חיות, הם חלק מהאדם, ומקבלות חיות כמו כל שאר חלקי הגוף.

והנה, למרות שכל הגוף באה מנקודה אחת, עם כל זה, לאחר שנולד באה חיות כל הגוף מהראש, וכדי שהרגלים יוכלו לחיות הן צריכות להיות מחוברות לראש, ובלי הראש אין שום אבר יכול לחיות.

וכן הוא בנמשל, בנשמות ישראל, שהן קומה אחת שלימה, ובאות ממקור אחד, בחינת 'חכמה דאצילות' ששם נרגש ש"אין עוד מלבדו", ורק לאחר שהנשמות ירדו לעולם הזה בהשתלשלות ממדרגה למדרגה, הרי הנשמה נעשה כמו אבר עד"מ שאינו יכול לחיות מצד עצמו, כי ההסתר מעלים עליו להרגיש ש"אין מציאות זולתו יתברך", אלא צריך לקבל חיותו מהראש. ונמצא שע"י הצדיקים בעלי נשמות גבוהות שהם בחינת 'ראש', נמשכת החיות לנשמות החסידים והתלמידים הדבקים בצדיקים.

והעולה מזה הוא, שככל שיהודי מחובר יותר לצדיק, הוא מחובר יותר להקב"ה!

דהנה, אף שבוודאי כל יהודי יודע ש"אין עוד מלבדו", אבל ישות האדם קבועה בו היטב, ולא נרגש אצלו שישנו רק הקב"ה לבדו, כפי שנראה בחוש כאשר משהו פוגע בכבודו, וכן בקיום המצות עד"מ לא כל העתים שווים באופן קיומם, עד כמה חשוב ונוגע לו כל דקדוק קל של דברי סופרים, ועד כמה זה עול עליו, וכן בכל ענייני תומ"צ, אבל הצדיק חי כל ימיו בהכרה והרגשה ברורה ומוחלטת שכל מציאותו היא הקב"ה, וש"אין עוד מלבדו" כפשוטו ממש, ובמילא אין נתינת מקום לשום דבר חוץ מהקב"ה.

וזהו ענין העיקרי של הצדיק - לפעול על תלמידיו וחסידיו שגם הם יכירו וירגישו ש"אין עוד מלבדו", וגם הם יחיו בחיי היום יום ע"פ הכרה ברורה זו.

"ונפש השנית בישראל היא חלק אלוה ממעל ממש"

והענין הוא כך, כי ידוע מה שכתוב בזהר הקדוש 'קודשא בריך הוא ואורייתא ונשמתיהון דישראל, כלהו חד', עד כאן. ויש להבין זה כי חיות ישראל הוא כביכול מעצמות הקדוש ברוך הוא, כמו שכתוב (בראשית ב, ז) 'ויפח באפיו נשמת חיים', ואיתא, כלום אדם נופח אלא מעצמותו. וזאת התורה הוא האדם, לכך יש בה רמ"ח מצוות עשה ושס"ה מצוות לא תעשה כנגד אבריו וגידיו של אדם, כמו שכתוב בפסוק (במדבר יט, יד) 'זאת התורה אדם' וגו', וזה מרמז שהתורה ממש הוא עצמות האדם. הרי קודשא בריך הוא ואורייתא וישראל כלהו חד: נמצא כשצריך להשיב נפש מישראל, הן ברוחניות הן בגשמיות, אי אפשר להשיב כי אם בקדשא בריך הוא ובאורייתא אשר משם אנו חיים. -

[דגל ממנה אפרים, נראשית]

והלא ידוע כי כל בחי' נשמת עם בני"ה המה חצובים מתחת כסא כבודו ית' וית' והם חלק אלוה ממעל ומדביק עצמו בשורשו הרמה בקודש באהבה וביראה. והבורא ברוך הוא וברוך שמו הנכבד והנורא, ידוע כי הוא ממלא כל עלמין ולית אתר פנוי מיני' ועכ"ז הוא מובדל ומופרש מכל עלמין

וכשאדם בא לידי דביקות הש"י באמת ובאהבה וביראה אז הוא בסוד נשמת שדי תבינם ויכול לבוא לבחי' זו להדמות לקונו כביכול בבחי' זו שהוא פרישות וקדושה כי הוא חלק אלוה ממעל ומה שישנו בהשורש ישנו ג"כ בגדר הענפי'. ולז"א הכתוב כי קדוש אני ה' אלקיכם. היינו לאשר אני אלקיכם ונשמותיכם המה חלק אלוה ממעל לזה יש יכולת ביד כל איש ישראלי לבוא לבחי' קדושה הלזו כאו"א לפי בחינתו ושורש נשמתו בקודש ולזה בא הציווי בפרשה זו בהקהל דבר אל כל עדת בני"ה כי כל נשמות ישראל המה חצובים ממקור עליון זו למעלה מזו. אמנם כולם שוים לטובה ולקדושה ולברכה. והבן כ"ז היטב

[אוהב ישאל, פרשת קדושים]

"כ"ל הדבק בת"ח מעלה עליו הכתוב כאלו נדבק בשכינה ממש"

ובו תדבק הדבק בתלמידי חכמים וכו', איך הוציאו ע"י הדרוש מפשרו. וכתבתי, כי על ידי שמדבק לתלמידי חכם הדבוק בו יתברך, נמצא שהוא דבוק בו יתברך ממש כמ"ש ובו תדבק, א"כ הפשט והדרש שניהם בקנה אחד עולים. -

[פנת פענח, פרשת ויקהל]

שו"ת בעבודת ה'

לחיות את חיי היום יום על פי התורה (בדומה לאדם שנדרש ממנו להתנהג כאדם ולא כבעל חיים).

מאחר שלכל יהודי יש נשמה קדושה שהיא חלק אלוה ממעל, מה ההבדל בין צדיק גדול לאדם פשוט?

בדרגת הנשמות יש הבדל גדול, כי כל הנשמות לאחר בריאתן ירדו ונשתלשו מעולם לעולם, מאצילות לבריאה ומבריאה ליצירה וכו', עד ליירדתן לעולם הזה הגשמי. וכל נשמה במהלך ירידתה 'התלבשה' כל פעם בעולם שאליו היא ירדה והדבר פעל בה ירידה ושינוי, משא"כ נשמת הצדיק, גם ביירדתה מעולם לעולם, לא התלבשה כלל באותו העולם אלא עברה בו בדרך מעבר.

ליתר ביאור:

מקור ושורש הנשמה הוא בעולם האצילות [מלשון אצלו וסמון], שהוא עולם שכולו אלקות, ובמילא נרגשת שם בנשמה רק אלקות. משא"כ בעולם הבריאה [מלשון נברא באשאפן] יש קצת הרגשה של ישות ומציאות, וכאשר הנשמה יורדת ומתלבשת בבריאה, גם היא מתחילה להרגיש כך (ועוד יותר בעולם היצירה והעשייה). משא"כ נשמה שיורדת לעולם הבריאה ונמצאת שם רק בדרך מעבר - אין הישות נדבקת בה.

מעין משל לזה:

אצל בחור ישיבה הרי ענייני תורה ועבודה הם אצלו בפשטות. ולכן אם ניקח אותו יום אחד מספסלי בית המדרש ונכניס אותו לניהול עסק, יהיה מובן אצלו בפשיטות שלכל לראש צריך להתפלל בציבור ולקבוע עיתים לתורה, ומאידך יהיה מופרך אצלו להתנהג בשקר ומרמה וכו', ולא יהיה זה אפילו בבחינת ניסיון לגביו.

אבל אחרי הנישואים בשטומ"צ, כאשר הוא במעמד ומצב ש'רחיים על צווארו, ופתאום ענין הפרנסה נוגע לו והוא צריך לעסוק בעסק, הנה במשך הזמן עניינים שהיו מופרכים בעיניו לגמרי בהיותו בחור ישיבה, יהיו כעת ניסיון לגביו, וככל שהוא 'יתלבש' יותר בעסק, תהי' יותר ויותר מקובלת בעיניו התנהגות שאינה כדבעי למהוי במאת האחוזים (אלא שלהיותו יהודי

מה משמעות המושגים "נשמה" ו"פינטעלע איד"? האם מדובר באיזה הרגשה או התעוררות הלב?

כל דבר חי, הן בני אדם ואפילו בעלי חיים, יש לו נפש שמחי' אותו והיא היא המציאות והמהות האמיתית שלו. וכאשר האדם מרגיש משהו, הנפש שלו היא זו שמרגישה, וכן כאשר הוא מבין, הנפש שלו היא זו שמבינה, אלא שמאחר ונפשו מלובשת בגוף, הרי היא נרגשת דרך הגוף. הנפש היא הרצונות שיש לאדם וכל רצונותיה הם מה שיתן למציאותה להתקיים.

ליהודי יש נפש נוספת שאין לשום נברא אחר ונפש זו נקראת נשמה. הנשמה היא חלק אלוה ממעל ממש, כלומר אלקות ממש, ולכן אין לה שום רצונות לעצמה, לא גשמיים ולא רוחניים, כי אם כל רצונה של הנשמה הוא אך ורק להידבק בהקב"ה. וזהו ה"פינטעלע איד". כלומר, הנקודה הפנימית של היהודי שהיא הנשמה.

הנקודה הפנימית הזו באה לידי ביטוי ביהודי בכמה וכמה אופנים (כפי שיבאר בהמשך הפרקים ובעוד מקומות בחסידות), ומהם: מסירות נפש על קידוש ה', שמטבעו כל יהודי (אפילו "פושעי ישראל") מוכן למסור עצמו למיתה על קדושת שמו יתברך. וכן התעוררות של חיות ורגש בתפילה או בקיום מצוה. וכמו כן בזה שאפילו מי שנחשב כ"פושעי ישראל", הנה אם נשאל אותו אם הוא יהודי, הוא יענה בפשיטות שכן, וזאת למרות שכאשר נשאל אותו כמה הוא יהודי, לא יידע לענות. וכל זה נובע מכך שיש לו נשמה קדושה.

אם יהודי מנתק את הקשר שלו ליהדות וממיר את דתו רח"ל, מדוע אינו הופך לגוי ח"ו?

מאחר שהגורם להיותו יהודי אינו ההתנהגות שלו, אלא המציאות שיש לו נשמה קדושה שנמצאת בו מהרגע שנולד, לכן התנהגותו אינה משנה את העובדה שיש לו נשמה אלקית. הדבר דומה לאדם שירצה להמיר את מציאותו לבעל חיים שאין זה תלוי בו ולא נתון בבחירתו.

ברם, למרות שיהודי נשאר יהודי תמיד ובכל מצב מבלי הבט על התנהגותו, מכל מקום מוטלת עליו החובה להתנהג כפי שנדרש מיהודי להתנהג, היינו

את הדיון הזה; הרי בוודאי שיש עולם ענק בחוץ עם שמש וירח וכל צבא השמים, ארץ ומלוואה ושפע של דברים. החיים כאן הם צמצום עצום ביחס למציאות האמיתית שבחוץ.

מובן מאליו, שהתוקף, הפשטות והאמת שבדיבורו, הנובעת מכך שהוא עצמו ראה כמה דקות קודם לכן את העולם הגדול שבחוץ – מתקבלים באופן החלטי לגמרי אצל כל תושבי הכור והדבר פועל עליהם התאמתות חזקה במציאות העולם שמחוץ לכור. וההבדל הוא לא רק כלפי אלו שכפרו בכל הנושא; ההבדל הוא גם ביחס לאותה קבוצה שהוכיחה את מציאות העולם בראיות שכליות. לאור דבריו התקפים הנאמרים מתוך ראיית הדברים עצמם, ההתאמתות שלהם במציאות העולם נעשית באופן אחר לגמרי. הראייה שלו פועלת בהם גם כן כאילו הם ראו זאת בעיניהם.

והנמשל הוא: כוח האמונה שבישראל הוא בדוגמת ראייה בעיניים. הוודאות של הנשמה במציאות ה' היא כאילו היא "רואה" זאת ממש. האמונה אינה מיוסדת על הבנה והוכחות; הנשמה של יהודי כביכול "רואה" את העולם השלם והיפה שמחוץ לעולם הזה – את האלוקות שלמעלה לגמרי משייכות לנבראים.

אולם מפני ההתלבשות בנפש-הבהמית ובגוף הגשמי, ייתכן מצב שאמונה זו אינה מאירה בגלוי אצל היהודי. ואכן יש כאלו שהואיל ואינם מרגישים אלוקות, אינם רוצים להאמין בעולם שמחוץ לכור. ויש כאלו שמוכיחים בראיות ברורות ע"פ החקירה שיש עולם חוץ מעולם הזה ויש בעל הבית לבירה זו ולכן מאמינים בה'.

והנה יש צדיק, רבי – רעיא מהימנא: בכל דור הקב"ה מוריד לעולם הזה נשמה של צדיק הדור, והוא 'מספר' לאנשי הדור על המציאות ש'מחוץ לכור'. צדיקי הדורות, שהם "רואים" את האלוקות שלמעלה מעולמות, ממשיכים בבני דורם גילוי אור אלוקי, ובכך מעוררים הם את האמונה הפשוטה בקב"ה.

[יש לציין, שתוכן העניין קיים בנמשל באופן חזק הרבה יותר מבמשל, ומשני הכיוונים: במשל, האדם שזה עתה ירד לכור, הרי בזמן הנוכחי הוא נמצא בכור החשוך. כעת הוא אינו רואה ואינו חש את העולם שבחוץ. מה-שאיין-כן הצדיק, גם בהיותו כאן למטה בעולם הזה רואה ומרגיש אלוקות שלמעלה מהעולם בדיוק כמו לפני כן.

כמו כן מאידך גיסא: במשל, יושבי הכור מצד עצמם אכן אינם שייכים כלל לעולם החיצוני. הם נולדו בכור ומעולם לא ראו משהו אחר; מה-שאיין-כן בנמשל, האמת היא שנשמת כל יהודי היא חלק אלוקה ממעל ממש ומצד זה יש לה ראייה].

[מתוך דרכי הסקידים]

פעם המתין רבי שלום דובער לבואו של אחיו כדי שייכנסו יחדיו לזקנם, אך ר' זלמן אהרן בושש לבוא. חיכה רבי שלום דובער זמן רב, ואחיו לא הופיע. כשראה כך, נכנס לבדו לבקר את הרבי ה"צמח צדק". בדיעבד התברר כי היה זה הביקור האחרון אצל הרבי ה"צמח צדק", לפני הסתלקותו לבית עולמו.

באותו ביקור יחיד שינה הרבי ה"צמח צדק" ממנהגו הקבוע והעניק לנכדו חצי רובל. וכך אמר הרבי לנכדו: "רואה אתה את המטבע? זוהי מחצית, חצי רובל. המילה "מחצית" מורכבת מחמש אותיות. האות האמצעית היא ה"צ", רמז לצדיק. האותיות שמקומם בסמיכות לצדיק הן אות "ח" ואות "י", ואילו האותיות הרחוקות מהצדיק הן אות "מ" ואות "ת". ללמדך שהרחוק מהשפעת הצדיק הוא בבחינת "מת", והקרוב קרוב אל הצדיק הריהו "חי"...

[שמעון וספוריס, חלק א, עמ' 78]

יש משל חסידי: ידוע מנהגי הפריצים האכזריים בעבר, שכאשר הצטבר חוב של יהודי כלפי הפריץ, הוא היה משליך את כל משפחתו לכור גדול בתחתית האדמה, כך שמלבד נקב קטן להעברת לחם ומים, לא היה לשוכני הכור כל קשר עם העולם שבחוץ. אירע פעם שבכור מסוים התקבצו כמה וכמה משפחות, וכך חיו שנים רבות. במשך הזמן נולדו עוד ילדים וגדל כבר דור שני ואפילו דור שלישי ורביעי בעומקי האדמה. כולם הרגלו שפעם ביום נפתח פתח בתקרה, ולרגע אחד מאיר אור בכור וגם נזרקים לתוכו לחם ומים, המזון היומי לבני הכור.

בכל דור, ההורים היו מסבירים לילדיהם על העולם הגדול והיפה שמחוץ לכור, ושהאור המאירה להם בכל יום בעת קבלת האוכל היא מהשמש המאירה את העולם ההוא. והיו מספרים להם את הסיפור שאירע, מה שהביא את זקניהם אל תוך הכור החשוך בו הם נמצאים כבר שנים רבות.

ואולם, משעברו השנים, ותמו הדור שהורדו לכור בתחילה, נמצאו בין יושבי הכור כאלו שהטילו ספק בהסיפור וטענו שאינו מבחינתם, מציאות החיים הייתה מאז ומעולם רק בארבע האמות שביין כתלי הכור, וכל הסיפורים אודות עולם גדול ויפה שמחוץ לו נשמעו להם כדמיונות. וברבות הימים נעשו שתי כיתות בכור. כת אחד של אנשים שמחפשים ומוצאים הוכחות שכליות למציאות העולם. הם מאמינים למה שקיבלו במסורת מדור לדור, ומבינים בהוכחות שכליות ש"יש בעל-הבית לכור זו". והיה כת שניה שטענו שאינם מאמינים כלל במה שקיבלו במסורת. ולגבי ההוכחות השכליות טוענים הם שהכל חלק מ"עולם הכור".

והנה ביום מן הימים לאחר שעברו כמה דורות בתוך הכור, ירד דרך פתח הכור אדם מן הישוב. כאשר שמע הדיון אודות העולם הגדול שבחוץ, וההוכחות לכאן ולכאן שהעלו בני הדור הרביעי של באי הכור, הוא פנה אליהם ואמר: "איני מבין

ונפש השנית בישראל היא חלק אלקה ממעל ממש

הבעש"ט הק' היה פעם אצל גוי פריץ אחד, וביקש הפריץ עצה על החולאת שיש לו ברגליו ואמר לו הבעש"ט שלא ימלא כל כך אחר תאוותיו ואז ירפא לו, לימים נודמן שוב הבעש"ט הק' אצל אותו הפריץ והתאונן שעדיין לא עלתה ארוכה למכתו, ושאלו הבעש"ט וכי קיימת את מה שצויתך? וענה הפריץ שכן, ואמר לו הבעש"ט הק' יודע אני בכך שמשקר אתה, שכן ניכר עליך שעדיין שקוע אתה בתאוות רעות, וטען לו הפריץ וכי אפשר בכלל להתגבר על תאוה, איני מבין איך אתה מתגבר על עצמך? והשיב לו הבעש"ט הק':

הן אני זקנתי וכבר נח בי רתיחת הדמים. וכשיצאו הימנו שאלו נכדו הרה"ק רבי ברוך ממעזיבוז שהיה עמו: סבא קדישא, למה לא ענית לו שאתה יהודי, ויהודי יש לו כוחות להתגבר על תאוותיו, וענה הבעש"ט: "ס'איז שווער צו געבן א גוי צו פארשטיין וואס מיינט א איד".

כשסיפר זאת לימים הרה"ק רבי ברוך נאנח ואמר "און איך זאג אז אפילו א איד וייסט נישט וואס א איד איז".

[מאמר מרדכי ספורי הצעל שס טוב לות כ"א]

"כי ע"י דביקה בת"ח קשורות נר"נ של עמי הארץ ומיוחדת במהותם הראשון"

מספרים שהגיע פעם רבי אהרל"ה מקודניץ ללונדון, שהרי נסע הרבי על פני תבל, והיה שונא שיינע יודין ונכנסו אליו רק הפשוטים שבעם הבעלי עגלות וכדו', וסיפר לי אחד בלונדון, שבעת שביקר שם, אזי היה אמור שבליל שב"ק יתקיים קונצרט גדול מכנר אחד יהודי תועה ל"ע שהיה מפורסם לשם עולם, והיה מודעות גדולות בכל העיר להודיע על כך, וכל האפיקורסים והמשומדים ל"ע הלכו לשם, ובליל ש"ק אמר הרה"ק רבי אהרן לסובבים אותו שהולכים אל הקונצרט, והלך לשם ונכנס בין כל האנשים בלא שום פחד ועלה להבימה, היכן שהכנר עמד שם, ונעמד מולו, וצעק לו שבת, שבת, שבת, ואמר לו בוא עמי, והכנר עזב הכל והלך אתו, וכמוכן ששב בתשובה שלימה, שהבעיר בו הנשמה היהודית שהיתה חבויה בו.

[צילול דמהימנא, פרשת לך תס"ג]

"חיות נפש רוח ונשמה.. הוא מנפש רוח ונשמה של הצדיקים.."

שני בניו של האדמו"ר ר' שמואל מליובאוויטש זצ"ל, רבי שלום דובער [לימים אדמו"ר הרשב"י] ור' זלמן אהרן, היו נכנסים יום יום לבקר את סבם, הרבי ה"צמח צדק". בכל ביקור שלהם היה הסבא מעניק לכל אחד מהם מטבע של חמש פרוטות.

גדולי הצדיקים וספר התניא קדישא

יקבע לעצמו בכל יום שיעור בספר ה"תניא"

רבי יוסף-קדיש קרישבסקי מתלמידי החפץ חיים היה מספר, כי פעם אמרו לרבו ה"חפץ חיים", כי על אף שמוצאו מגזע חסידים, קיבל על עצמו בנעוריו את מנהגיו של אביו-מאמץ הרב משעדליץ להתפלל בנוסח אשכנז ועוד כמה מנהגים. עתה נפשו בשאלתו - "האם צריך הוא לחזור ולנהוג כמנהג אבותיו ולשנות את נוסח התפילה?"

החזירו ה"חפץ חיים": מפני כבודו של האב-המאמץ עליך להמשיך ולהתפלל בנוסח אשכנז. אם שמורים בזכרוןך מנהגים אחרים מבית אביך עליך להמשיך ולאחוז בהם. רבי יוסף-קדיש החל אפוא להרצות בפני ה"חפץ חיים" את המנהגים הזכורים לו מבית אביו, ומשסיים אמר לו ה"חפץ חיים" כי עליו לאחוז מנהג אבותיו בשלשה דברים:

הראשון - שיחגור עם גארטל בתפילתו (רבי יוסף קדיש אף העיד שכן גם נהג ה"חפץ חיים"!). השני - להניח בכל יום תפילין דרכנו-תם. והשלישי - שיקבע לעצמו בכל יום שיעור בספר ה"תניא".

ספר יוסף קדישא

זלמינס ספר איז תורה מג"ע העליון

ב"ה ה' בראשית תקנז"ו

חיים ארוכים אל כ"ק הרב הצדיק קדוש עליון נפשי קשורה בנפשו ממש ק"ש מו"ה יהודה ליב הכהן שי"ג ס"ו עד ביאת ינון בבא"ס.

אד"ש [אחר דרישת שלומן] הסכם כ"ק [כבוד קדושתו] על הדפסת ספרי הק' לקוטי אמרים מיום ג' תבוא נתן בלבי עזו ותעצומות ועוד באותה הלילה ראיתי את כ"ק אדומ"ו [אדונינו מורינו ורבינו] ה"ה"מ [הרב המגיד ממעזריטש] נ"ע יושב על כסא קדשו והוא ר' יהודה לייב [עומד עליו והה"מ נבג"מ נענע לו בראשו ואמר לו בזה"ל"ק [בוזה הלשון קדשן] לייבני [לייב] דאס זאג עך דיר אז זלמינס ספר איז תורה מג"ע העליון ע"כ לשונו הקדוש ותחי נפשי...]

ז"ז אין רק יוסף הש"י חו"ש [השם יתברך חיים ושלום] לעבדו בדעת והשכל נס"ו [נצח סלה ועד].

דור"ש [דורש שלומן] כאח ממש בן גילו

שניאור זלמן בא"א מו"ה ברוך זלה"ה

אגרות קודש אדמו"ר הזקן

<<< שו"ת בעבודת ה' - המשך

הנשמות שירדו מעולם לעולם עד לעולם הזה, הן התלבשו בכל עולם ועולם, ולכן האלקות נמצאת אצלם בהעלם והסתר.

ולכן מצד דרגת נשמתם ישנו חילוקים הנ"ל, אבל בעצם היותם יהודים וכן בחיובם בתורה ומצוות אין הבדל בין אחד לשני, והצדיק הגדול אינו יותר יהודי מהאישי הפשוט והאישי הפשוט אינו פחות יהודי מהצדיק הגדול. ולכן תשעה יהודים בדרגת משה רבינו אינם נחשבים 'מנין' ובהצטרף איתם עוד יהודי פשוט אחד נשלם המנין!

ירא שמים הוא יעמוד בניסיון ויתנהג על פי דרישת התורה בצדק וביושר).

וישנו יהודי שלמרות שהוא בעולם העסקים זמן רב הוא לא מתלבש בו, אלא הוא נמצא שם רק 'בדרך מעבר', ולכן מופרכת אצלו לגמרי כל התנהגות שאינה כדבעי.

ועל דרך זה בנמשל: נשמת הצדיק היא נשמה גבוהה, וגם בעולם הזה נרגש אצלה אותו רגש של קדושה כפי שהיא במקורה הראשון, משא"כ שאר

התודה והברכה למשתתפים בהוצאת הגליון

לעילוי נשמת
ר' יצחק אייזיק
ב"ר נפתלי צבי ע"ה
נלב"ע ט"ז אייר תשס"ט
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
הרה"ח ר' שמואל ברוך
בן הרה"ח מרדכי הכהן הי"ו
נלב"ע ו' תשרי תשע"ג
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
הרה"ח ר' אהרן
בן הרה"ח יצחק ע"ה
נלב"ע כ"ג מרחשוון תשס"ג
ת.נ.צ.ב.ה.

845-582-1705

להערות והקדשות ניתן
להתקשר למספר
845-582-1705-1-8

לתועלת הרבים הננו לפרסם מספר
HOTLINE שבו יש אפשרות לפתוח
שאלות לנושאים קשים חסורי הבנה
לפני בעלי הסברה מיוחדים, שרבים
העידו על תועלת העצומה שראו בקבלת
תמונה ברורה ובהירה בלימוד התניא!

כל הדבר
הקשה יביאון...